

ἐτι πλέον. Τὸ ἐμπόριον ἐπέσθη φοβερὰ. Ὁ βίος ἀκρίβαιεν. Ἡ δὲ μεταβολὴ τοῦ νομισματικοῦ συστήματος ἐτράχυνε τὴν κατάστασιν. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύεται κίνησις τοῦ ὑπουργείου ἵνα ὦμεν ἐν ἀκριβεῖ γνῶσει τῆς καταστάσεώς μας.

Ὁ χρηματιστικὸς κόσμος τὸ μελανώτερον σημεῖον αὐτοῦ ἔχει τὸ Λαύριον. Ἡ κυβεῖα ἔπαιξε τὸ ληστρικόν της πρόσωπον, οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι ἔφαγαν τοὺς μικροὺς, πέντε ἑκατομμύρια ἔληστεύθησαν ἐκ τῆς ἀγορᾶς μας, καὶ ἡ Ἐταιρία τῶν Μεταλλουργείων ἀπεδείχθη καὶ πάλιν ἡ τυχοδιωκτικωτέρων Ἐταιριῶν. Αἱ λοιπαὶ ἀξιοῦδεμιάνυπέστησαν καταιγίδα, πλὴν μικρῶν κυματισμῶν τῶν τῆς Πιστωτικῆς, ἥτις ὅμως ἐπανελάβε τὴν προτέραν ῥώμην της, συνδράζουσα μετὰ τῆς φρονήσεως τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα. Δίκας περιφήμους εἶχομεν, τὴν δίκην Σκαλιέρη, δίκην Νεγροπόντη, δίκην τοῦ τυχοδιώκτου Σιοῦμαν καὶ τὴν δίκην Βελέντζα.

Ἡ αὐλή μας πάλιν εἶχε ταξείδια, ἐπιστροφάς, ἐπισκέψεις, βαπτίσματα καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ κατὰ τῆς βασιλείας ἔχθρα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡλαττώθη πολὺ. Αἱ ἁμαρτίαι τῶν πολιτευομένων ἀπέπλυναν τὰς ἁμαρτίας τῆς αὐλῆς. Πράξεις δὲ τινες βασιλικαὶ ἐγέννησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ μικρὰν δημοτικότητα περὶ τ' ὄνομα τοῦ βασιλέως.

Τοιοῦτος εἶναι περίπου ὁ ἱστολογισμὸς τοῦ 1882.

Καλεδάν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΥΡΙΟΝ ΕΝ Τῷ
ΓΡΑΦΕΙῳ ΜΑΣ

κατηγορίαν ἣν ἀνέπτυσεν ὁ χαρίεις εἰσαγγελεὺς καὶ μόνον ἐγὼ — ὁ ἀφιλότιμος!

Συγχρόνως εἰσῆλθε καὶ ἡ κυρία Θεανῶ, ἡ μήτηρ τῆς Ἐλένης τεσσαρακοντούτης σοβαρὰ, ἀλλὰ προσηνὴς κυρία, τύπος ροικοκυρᾶς ἥτις ἤρχετο, ὡς ἀπεκάλυψεν ἡ ἀθυροστομία τῶν παιδιῶν, ἀπὸ κάτω ὅπου εἶχεν ὑπάγει νὰ ἰδῇ τὴν βασιλοπῆτταν. Ἡ σύστασίς μου ἐγένετο καὶ πρὸς αὐτὴν ἄνευ πολλῶν ὑποκλίσεων καὶ φιλοφρονημάτων. Πάντοτε κωμικὴ, διότι μοὶ φαίνεται αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ κωμικώτατον τὸ ὄνομά μου προφερόμενον οὕτω σοβαρῶς, ἀλλὰ τέλος πάντων...

Τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ καλῆμεθα, εἶνε τὸ ἐστιατόριον· στρογγυλὴν τράπεζαν ἐν τῷ μέσῳ, κεκαλυμμένη ὑπὸ βυσινοχρόου καλύμματος, χαμηλὸν ἀνάκλιτρον, ὀλίγα ἐδώλια, ἐρμάριον κάρνον ὑελωτὸν, κρεμαστὴ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς λυχνία, μικρὰ πυρὰ ἐν τῇ μαρμαρίνῃ ἐστίῃ, ἡ εἰκὼν τοῦ μακαρίτου πατρὸς τῆς Ἐλένης ἀνηρτημένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, τοιοῦτον τὸ ἀπλοῦστατον περιεχόμενον αὐτοῦ. Καὶ ὅμως πόση χάρις, πόση τάξις, πόση ἁρμονικὴ διασκευὴ ἐν τῷ ἀτμηλίτῳ εὐτρεπισμῷ! Νομίζεις ὅτι τὸ ἐν συνδέεται μετὰ τοῦ ἄλλου ἀναποσπάστως· τίποτε δὲν λείπει καὶ τίποτε δὲν εἶνε περιττόν. Καὶ φαίνονται ὅλοι τόσοι εὐχαριστήμενοι! Ὁ πάππος ἀναγινώσκει μακρῶς τὸν Αἰῶνά του, ἡ Ἐλένη κρυφομιλεῖ μετὰ τὸν Κωστῆν, τὰ παιδιὰ τοποθετοῦσι κατὰ σειρὰν τοὺς ξυλίνους στρατιώτας τῶν καὶ τοὺς σφαιροβολοῦσι διὰ σφαιρῶν

Εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐσωτερικῷ

συνδρομητὰς μας εἰς ὅσους ἐστείλαμεν Ἡμερολόγια, ἰδιαιτέρως, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὸ ἀντίτιμον διὰ χάρτος οἴας δῆποτε ἐθνικότητος.

Πόσα γλυκὰ ὄνειρα, πόσαις ἀγρυπνίαις, πόσαις ματιαῖς, πόσα σκουντήματα, πόσα καὶ πόσα, θὰ διεσκόρπισε ὡς βόμβα μὴ ἐνιστοῦ τὸ φοβερὸν κρῦο τῆς παραμονῆς!

Κᾶτι στρογγυλαῖς ξανθούλες, κᾶτι λιγναῖς μαυρομάταις, κᾶτι κασταναῖς διαβόλισσες τί δὲν θὰ ὠρεϊροπώλουν κατὰ τὴν παιδαιμονίαν παραμονήν! Τί σφυρίκτρες, τί τράκες, τί ροκάνες, τί στρατιωτάκια, τί ἀξιωματάκια, τί δικηγόρακια θὰ συνήντων τὴν παραμονήν!

Καὶ ἔπειτα γέλοια καὶ χαμόγελα καὶ γλυκαῖς ματιαῖς καὶ φωναῖς καὶ ψεύτικοι φόβοι καὶ ἀληθινοὶ πόθοι.

Τί καὶ τί καὶ τί. Ὅλα αὐτὰ ἐξεδίωξεν ὁ ἄγριος βορρᾶς, ὁ παλῶν γέρος αὐτός, ὅστις δὲν ἀφίνει καμμίαν καλὴν ἡμέραν τοῦ ἔτους νὰ τὴν περάσουν τρελλὰ, τὰ τρελλὰ μας κορίτσια, ἀλλὰ μὲ τὴν μαγκούρα εἰς τὸ χέρι καὶ μὲ μισομάντιλο παρεμβαίνει πάντοτε ὡς σχολάρχης εἰς τὴν ὀχλαγωγικὴν ἐκ τῶν φωνῶν τῶν μικρῶν μαθητῶν, πρὸ μικροῦ αἰθοῦσαν καὶ ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ ψυχρότητα!

Ἀλλὰ καὶ μὲ πόση κρυφὴ χαρὰ ὀνειροπολοῦσι τὰ ἡμίση των ὅσαι ἔχουν τοιαῦτα καὶ ὅσαι δὲν ἔχουν ἀκόμη μὲ αὐτὸ τὸ κρῦο! Αἱ τρελλὰ μου κορίτσια, τοῦ χρόνου θὰ νηώσετε καὶ σεῖς τὴν γλυκάδα τοῦ κρῦου, θὰ τὴν νηώσετε μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ δικηγόρακια ἐκεῖνα ἢ τὰ ἀξιωματάκια, ὁ ὅποιος ἴσως θὰ πέσῃ ἐφέτος στὰ χέρια σας μπουναῖς.

Σήμερον δὲν ἡδυνήθημεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ μυθιστορήματος, ἐνεκα πληθώρας ὕλης· θὰ ἀναπλη-

ἔλαστικῶν, ἡ μήτηρ σκαλίζει τὴν ἐστίαν, καὶ ἡ μορφή τοῦ πατρὸς θεωροῦσα ὅλην αὐτὴν τὴν εὐδαιμονίαν τῶν φιλάτων, νομίζεις, μειδιᾷ ἐντὸς τοῦ χρυσοῦ πλαισίου της.

Ὡς αἱ ἀσθένειαι καὶ τὰ ἐλαττώματα μήπως μεταδίδεται καὶ ἡ εὐτυχία; Ὁχι; ἀλλὰ τότε διατί αἰσθάνεται τόσην ἀγαλλίασιν ἀσυνήθη ἡ ψυχὴ μου; καὶ διατί ὁ λογισμὸς μου πετᾷ περιχαρὴς ὡς χελιδὼν εἰς τὴν πατρίδα μου καὶ εἰτ' ἔρχεται εἰς τὸν οἶκόν μας, ἐκεῖ ὅπου ὁ πατήρ μου, ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ξανθούλα ἀδελφὴ μου αὐτὴν ἴσως τὴν στιγμὴν κόπτουσι τὴν σακχαρόπαστον βασιλοπῆτταν χωρὶς νὰ λησμονήσωσι καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ ἀπόντος;...

Χονδρὴ ὑπνέτρια ἔφερε τὸ σαμπαράρι, τὸ ῥωσικὸν ἐκεῖνο ὀρειχάλκινον σκεῦος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου βράζουσιν ὕδωρ διὰ τὸ τέϊον. Τὸ σαμπαράρι ἔχει τὴν ὄψιν στυλινῆν, φέρε ὑψηλὴν καπνοδόχον ἀτμομύλου, καὶ ἐνῷ βράζει μελωδεῖ ὡς τέττιξ. Πέριξ αὐτοῦ θετιμένα τὰ λευκὰ κενὰ κύπελλα ἀποθαυμάζουσι τὸν ὄγκον καὶ τὴν χρυσὴν αὐτοῦ στολὴν καὶ ὅλως ἐκθαμβὰ ἀκροῶνται τῆς γλυκεῖας λαλιᾶς του, ἐνῷ ἡ τεϊοδόχη τὸ μακρὸν ῥύγχος προτείνουσα πρὸς τὸ πλῆρες γαλακτοδοχεῖον φαίνεται ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ κλέψῃ ἐκ τοῦ περιεχομένου. Ὁ πάππος ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα, τὰ παιδιὰ ἐκλείσαν τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν στρατῶνά των, ὅστις ἐν παρόδῳ ἦτο ξύλινος ὡς τὰ παραπήγματα τῆς ἐπιστρατείας, οἱ ἀρραβωνισμένοι ἔπαυσαν τὰ κρυφομιλήματα καὶ ὅλοι ἤλθον νὰ καθή-

ρώσωμεν τὴν ἑλλειψίν μας εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα, ὅτε θὰ δημοσιεύωμεν περισσότεραν ὕλην μυθιστορήματος, ἱκανοποιούντες οὕτω τὰ δίκαια παράπονα τῶν συνδρομητῶν μας, διότι τὰ τελευταῖα φύλλα ἔνεκα τῶν Βελενδζικῶν καὶ τῆς πολλῆς ὕλης ἐδημοσιεύσαμεν ἀπὸ τόσο ἴγιο.

Διατί, ἐνῶ ἡ πρωτοχρονιά θὰ ἀνατείλῃ καὶ φέτος γεμάτη ἀπὸ τὸν μαγικὸν κόσμον τῶν παιγνιδίων καὶ τῶν γλυκισμάτων, διατί τὰ ὄρφανά μας τοῦ Χατζηκώστα καὶ τοῦ ἐτέρου ὀρφανοτροφείου τῶν κορασίων νὰ μένουν παραπνεμένα μετὰ τὴν ὀρφανίαν των; Πολὺ καλὰ δυνάμεθα δι' ἐλίγης φροντίδος νὰ γίνωμεν πρόξενοι πολλῆς εὐδαιμονίας εἰς τὰ πτωχά. Εἰς ἄλλα μέρη καταρτίζονται ἐπίτηδες συνδρομαὶ διὰ τοιαύτας παροχάς, τὰ πλούσια παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατείας συνεισφέρουσι τὰ λείψανα τῶν περισυνῶν χαρισμάτων, εἰς ἐκεῖνα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν ὁποίων ἄνευ λύπης ὁ κόρος τὰ ἀποχωρίζει. Καὶ οὕτω συλλέγεται ὅχι εὐκαταφρόνητος ἀριθμὸς, εὐτελής ἔστω, ἀλλ' ἱκανὸς νὰ φέρῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς καρδίας τῶν ὀρφανῶν, τῶν ὁποίων οἱ πόθοι δὲν γνωρίζουσι νὰ εἶναι ἀπαιτητικοί, καὶ δὲν ζητοῦσιν, ἢ ἐλεημοσύνην.

Εἰς τὰ Βελεντζικά μας ἐλησμονήσαμεν νὰ παραθέσωμεν εἰς τὸν λόγον τοῦ Τυπάλδου καὶ τὴν κάτωθι αὐτοῦ φαινήν τῆς καταστάσεώς μας εἰκόνα:

«Ἐὰν καταδικάσητε τὸν Βελέντζαν θὰ προσθέσητε εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος **μαύρην σελίδα ἀχαριστίας τοῦ ἔθνους πρὸς τὸν Βελέντζαν**».

Καὶ ἔπειτα ἡ χθесινὴ «Ὁρα γράφει κύρια ἄρθρα κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης, **ἡ ἀχάριστος!**»

σῶσι περὶ τὴν τράπεζαν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας λευκὸν χειρόμακτρον ἡμιενδεδυμένη ἀνέμενεν ἀτάραχος τὴν λεπίδα τῆς οἰκοδεσποίνης ἢ χρυσιζούσα πηττα. Ἡ κατατομὴ ἐγένετο μετὰ τῆς ἐπιδεξιότητος χειροῦργου· τὸ πρῶτον τεμάχιον ἦτο τοῦ πτωχοῦ, ἔπειτα τοῦ πάππου, τῆς ἰδίας οἰκοδεσποίνης, τῆς Ἑλένης, τοῦ Κωστῆ, ἐμοῦ, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ὑπηρετριῶν.

Τίνος ἔτυχε τὸ νόμισμα;

Γενικὴ ἔρευνα· τὰ παιδιὰ κατατρίβουσι τὰ ἰδικὰ των τεμάχια, ὁ πάππος φορεῖ τὰ δίοπτρά του καὶ κύπτει ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὁμοίως.

— Μπα, κάτι γυαλίζει ἐδῶ! ὦ θαῦμα! τὸ ἡμίφραγκον ἦτο εἰς τὸ ἰδικόν μου τεμάχιον.

Καὶ ζωηρότης καὶ συγχαρητήρια τότε καὶ χειροκροτήματα τῶν παιδιῶν.

— Εἶδατ' ἐκεῖ εὐγένεια ἢ πηττα μας ἐπεριποιήθηκε τὸν πρὸ ξένον, εἶπεν ἡ Ἑλένη γελῶσα.

— Τώρα δὲ, προσέθηκεν, ὁ κύριος Ζήσης, δὲν ἔχετε ἀμφβολίαν διὰ τὸ δίπλωμά σας... ἴσως μάλιστα θὰ ἦνε καὶ μετ' ἀριστα.

Ναί! δύνασθε νὰ γελάσετε ὅσον θέλετε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς κρύψω ὅτι ἡσθάνομην ὅλως παιδικὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ ἐκείνῃ συμπτώσει τῶν περιστάσεων διὰ τῶν ὁποίων ἐγενόμην κύριος τοῦ μικροῦ παρασήμου τῆς Τύχης, καὶ φωνή

Παρακαλοῦμεν τοὺς κυρίους ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιστάτας νὰ μὴ μᾶς ἐμβάζωσι χρήματα διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, ἀλλὰ διὰ συστημένων ἐπιστολῶν. Πρῶτον ὅτι ὁ φόρος τοῦ χαρτοσήμου εἶναι λίαν ἐπαχθής. Δεύτερον ὅσον νὰ λάβῃς τὰ χρήματά σου, δαπανᾷς διπλάσια εἰς καιρόν. Τρίτον, δὲν τὰ ἔχεις ὁπόταν θέλῃς. Τέταρτον, δὲν δύνασαι νὰ προμηθευθῇς χαρτόσημα μετὰ τὴν 11ην π. μ. ἀπὸ τὸν γεροπωλητὴν αὐτοῦ ὅστις οὔτε ἀκούει, οὔτε ἀντιλαμβάνεται. Καὶ τελευταῖον δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐρχώμεθα εἰς καμμίαν συνάφειαν μετὰ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὰ διαζύγια συγκροτεῖται Πνευματικὸν λεγόμενον Δικαστήριον. Περὶ μιᾶς τελευταίας ὑποθέσεως ἰδοὺ τί μᾶς γράφει ὁ ἀνταποκριτής μας:

Ἀνέγνωτε τὸν λόγον τοῦ ἁγίου Χαριουπόλεως, προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἐν τῷ Πνευματικῷ Δικαστηρίῳ τῶν Πατριαρχείων, κατὰ τὴν πολύκροτον δίκην Ζευγουλιάδου καὶ Σας. Καθιεροῖ ὁ ἀγαθὸς ἱεράρχης τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων ἐπηρεαζόμενα καὶ διορθωμένα. Πλὴν τοῦ φιλήματος ἐπιτρέπει καὶ τὰ τσιμπήματα. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνεψιὸν ὁ δεσπότης; Τί διάβολο! Γίνεται δεσπότης χωρὶς ἀνεψιά;

Δύνатаι κανεὶς νὰ κτίσῃ σπίτι, μέγαρον, ὅ,τι θέλει καὶ ὅπως θέλει, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν πῶς ἔχει τὸ δικαίωμα ἐπὶ ἐν ἡ δύο ἔτη νὰ μεταποιήσῃ ὅλον τὸν δρόμον ἐμπρὸς καὶ εἰς τὰ πλάγια καὶ πέραν ἀκόμη τῶν συνόρων του εἰς μαρμαράδικο καὶ μαραγκοῦδικον; Δὲν ἐννοοῦμεν τί τοῦ χρεωστεῖ ὁ διαβάτης νὰ κινδυνεύῃ νὰ στραβωθῇ ἀπὸ τὰ πελεκήματα τῶν μαρμαράδων του ἢ νὰ χωθῇ εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου μέχρις ἀστραγάλων ἐντὸς τῆς λιπαρᾶς λάσπης

τις μυστικὴ ἐψιθύριζεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὑποσχέσεις εὐτυχούς μέλλοντος.

... Ἡ ὥρα ἦτο δέκα καὶ τέταρτον, καὶ μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τοῦ κυρίου Ζήση ἡτοιμάσθημεν νὰ φύγωμεν. Μέχρι τῆς κλίμακος μᾶς προέπεμψεν ἡ οἰκογένεια πᾶσα. Ἐπιμῶνως ἐζήτησαν νὰ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ πηγαίνω κάποτε νὰ περνῶ τὴν ἐσπέραν «ὅταν δὲν ἔχω ἄλλου καλλίτερα», καὶ ἐννοεῖτε μετὰ πόσης χαρᾶς ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἡμεῖς ἀπάλιν ἐν τῇ ψυχρᾷ καὶ ἐρήμῳ ὁδῷ. Ἐπροχωροῦμεν σιωπηλοὶ καὶ ἐγὼ ἔστρεφον ἀνά πᾶν βῆμα πρὸς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἥτις εἶχεν ἀπαλύνει τὴν τραχεῖαν ψυχὴν μου διὰ τῆς χαριέσσης εἰκόνης τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς, καὶ φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον συνέσφιγγον τὸ μικρόν μου ἡμίφραγκον, τὴν ζωσαν ἐκείνην ἐγγύησιν τῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κωστῆ με ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν σκέψεων αὐτῶν:

— Αἱ λοιπὸν, τί λές;

— Σὲ ζηλεύω!

Ἀληθῶς τὸν ἐζήλευον· εἶχον ἐξαφανισθῇ αἶφνης ἀπ' ἐμοῦ ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι, καὶ τὰ ὀρρέμφυτα τοῦ τυχοδιώκτου, ἢ ἀγάπη τοῦ θορύβου, τῆς τρέλλας, τῆς ἀμεριμντίας, τῆς ἐ-

μέ κίνδυνον πάλιν νά πλακωθῇ ἀπὸ τὰς ἀμάξας καὶ τὰ τράμβαυ; Καὶ ἀποτείνωμεν (χωρὶς νά προσμένωμεν ἀπάντησιν ἢ διόρθωσιν) τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ προσθέτομεν ἀκόμη, διὰ νά μὴν κἀνῃ πῶς δὲν ξέρει ποῦ, ὅ,τι ὅλα αὐτὰ γίνονται ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου ἀντικρὺ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ εἰς τὰς παρακειμένας ὁδοὺς.

Οἱ πάροχοι τῆς δρόσου καὶ τοῦ νεροῦ ὑδρονομεῖς προειδοποιοῦσι τὸν Κοινόν, ὅτι τὴν Πρωτοχρονιά θὰ ἔγουν καὶ μετεμφισμένον ὑδρονομεῖς νά συνάξουν μποναμάδες· νά μὴ γελασθοῦν δὲ καὶ τοὺς δώσουν τίποτε, διότι οἱ γνήσιοι ὑδρονομεῖς θὰ δίδουν καὶ Στίχους μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Δημαρχίας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

καθ' ἣν ὥραν τίθεται τὸ φύλλον ἡμῶν ὑπὸ τὸ πιεστήριον, ἤρχισε νά σχηματίζεται ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου, τῶν ὁποίων ἡ φυσιογνωμία ἤλλαξεν, ὡς φυσιογνωμία κόρης, ἥτις ἐχόρευσεν ἐπανελημμένως μὲ τρεῖς βαλλιστάς. Πανταχοῦ ἐστήθησαν ἄφ' ἐνὸς παράγκαι παιγνιδίων, κροτάλων, συρικτῶν καὶ ἄφ' ἐτέρου αὐτοσχέδιαι τράπεζαι ρολλινας, ὁρίστε, κύριοι, εἰς τὰ τυχερά! Κινητοὶ δέξμποροι Ἑμερολογίων, ἡμεροδεικτῶν, συρικτῶν, περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς. Αἱ μάγκαι, ἡ νεολαία καὶ ὁ κ. Παπαφράγκος, ὁ ὑποψήφιος Δήμαρχος Μεσολογίου, ἤρχισαν τὸ σύριγμα. Τὰ καπνοπωλεῖα μετεβλήθησαν εἰς κουκλοπωλεῖα. Μερικοὶ καπνοπῶλαι ἤνοιζαν καὶ ἰδιαιτέρα καταστήματα. Τὰ ἀρτοποιεῖα εὐωδιάζουν. Εἰς τὰς ἐφραζύμους βασιλόπηγτας τὸ 1882 φιγουράρει ὀρεκτικτώτατον. Μέσα ἐκάστη περιέχει καὶ ἐν εἰκοσαρῶν ἀργυροῦν, ὅπερ προστίθεται εἰς τὴν τιμὴν. Τὰ ζαχαροπλαστεῖα βασιλεύουν. Αἱ τούρται ἐξέρχονται ἐκ τῶν ἐργοστασίων ὡς φύλλα ἐφημερίδων ἐκ τοῦ πιεστηρίου. Ὁ Σόλων πολιορκεῖται, ὁ Παπαζήσης ἐξώσθη ἀπὸ νέους καὶ δεσποίνας, ὁ Ἀκριθόπουλος ἐπνίγη ἐντὸς τῆς πελατείας του καὶ ὁ Σίκ, ὁ μέγας Σίκ, δὲν προ-

φράνει νά διδῇ σικοζυμώτους βασιλόπηγτας καὶ κουραμπιέδες. Ἀλλ' ἡ μεγάλη σφυρίκτρα εἶναι ἡ τοῦ βορρά, ὡς ὁ θορυβωδέστερος μύρμιρος θὰ εἶναι τὸ ἐσπέρας ὁ τοῦ ῥητινίτου καὶ τὸ παταγωδέστερον πλατάγημα τὸ τῶν παιγνιοχάρτων.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Πόσας ἐσθῆτας δύνασαι νά κόψης ἀπὸ τριάκοντα πήγεις πήγουν ὕφασμα; Ἄν θέλῃς τρεῖς, ἀλλὰ καὶ μίαν. Μὲ τὴν δόσιν τῆς ἀγάπης τὴν ὅποιαν ἔχεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ἡμπορεῖς νά ἀγαπήσῃς τρεῖς φίλους, ἢ καὶ ἓνα μόνον. Ἀλλὰ πιστευσόν μοι, κόψε μίαν ἐσθῆτα μόνον, κάμε ἓνα φίλον μόνον. Αἱ τρεῖς ἐσθῆτες θὰ ᾔναι πολὺ στεναῖ, θὰ σχισθῶσιν εἰς τὴν πρώτην κίνησιν... Νομίζεις ἄλλο τι θὰ συμβῇ εἰς τὰς φιλίας;

Ὅστις δίδει τι καὶ ἀπαιτεῖ εὐγνωμοσύνην εἶναι ἠθικός το-
κογλύφος.

Ἵπάρχει τι μᾶλλον ἀλλόκοτον καὶ ἐνοχλητικώτερον παρὰ τὰς ἐπιφωνήσεις ταύτας τὰς ὁποίας ἀκούει τις τοῦλάχιστον δεκάκις τῆς ἡμέρας;

— Πόσον τίμιος ἄνθρωπος αὐτός ὁ Β... Ποτὲ δὲν πληρόνει ἐκπροθέσμως. Κανεὶς ἐξ ὧσιν τῷ ἐνεπιστεύθησαν δὲν ἠπατήθη... Ἄ! τὸν γενναῖον ἄνθρωπον!

— Τί λαμπρὸς βαρβιτισμός ὁ Γ... οὐδέποτε κάμνει οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην παραφωνίαν. Ἐχει μίαν ἀκρίβειαν τελείαν... Εἶναι μέγας καλλιτέχνης!

— Ἀλλὰ συγγνώμη, Κύριοι, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ τιμιότης καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ εὐφυΐα ἀρχίζουν κάπως ὑψηλότερον τῶν ἀρχηγόνων τούτων καταστάσεων. Ἄν ὁ τίμιος ἄνθρωπός σας δὲν ἐπλήρωνε τὰ χρέη του, θὰ ᾔτο ἀπλούστατα κατεργάτης· καὶ ἂν ὁ βαρβιστής σας ἐπαίξε παραχόρδως, θὰ ᾔτο ἀπλούστατα ξυλοσχίστης.

Ἄρμενγκῶ.

λευθερίας καὶ μίαν μόνην ἰδέαν μ' ἐγοήτευεν, ἰδέαν πολὺ πεζὴ καὶ γεροντική· ἡ ἰδέα τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης.

— Μπᾶ κόντευα νά ξεχάσω τὸ δάνειον, καυμένη Ἀριστείδη.

Εὐρισκόμεθα πλησίον φανοῦ ὑπὸ τὸ φῶς αὐτοῦ ἤνοιξε τὸ χρηματοφυλάκιόν του καὶ μοὶ ἔδωκεν ἐν χαρτονόμισμα. Τότε ἐνθυμήθη τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν μου, νά παίξω τὴν τύχην μου εἰς τὴν πασσεύαν. Τὸ εἶχα λησμονήσει ἐντελῶς...

Ὁ Κωστής μ' ἐκαληνύκτισεν εὐχόμενος καλὴν τύχην, ἐγὼ τὸν νῦχαρίστησα διὰ τὴν καλὴν ἐσπέραν ἣν εἰς αὐτὸν ὤφειλα καὶ ἐχωρίστημεν.

Ἐκεῖνος ἐπήγαμε εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐγὼ εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον.

Ἄ, θὰ κερδίσω, θὰ κερδίσω! ἔχω πόσην βεβαιότητα· τὸ νόμισμα τῆς πῆγας, ἡ ἀνέλπιστος ἐσπερίς, ἡ τόσοον θελκτική, μὴ δὲν ἦσαν προμηνύματα καλῆς τύχης;

Αἶφνης φωνὴ κλαυθμηρὰ ἤκούσθη ὀπισθεν μου:

— Ἀφέντη, ἀφέντη ἡ μέρα πού ξημερώνει αὐριο· ἄρρωστα παιδιὰ ἔχω ἔς τὸ στρῶμα, ληημοσύνη κάνε καὶ νά χαρῆς τὸν καινούργιον χρόνον ὅπως πιθυμᾷς.

Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς ἀπεπνεε τόσην σπαρακτικὴν εἰλικρίνειαν, ὥστε ἀκουσίως ἠσθάνθην ῥίγημα. Καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ἀναπαρίστατο μετὰ τὴν εὐτυχίαν οἴκου, ἣν εἶχον πρὸ μικροῦ ζηλεύσει, φαικῶδες ἥδη ἡ σκηνὴ τῆς δυστυχίας. Ἐπαρὸν οἶκημα, συντετρημμένα παραθυρόφυλλα, ῥάκη καὶ πινακία ἐκ πηλοῦ, καὶ ἀσθενὴ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ χρώματος συνεσπειρόμενα παιδιὰ.

Ἐφερα τὴν χεῖρα εἰς τὸ δεξιὸν θυλάκιον καὶ συνήντησαν οἱ δάκτυλοί μου τὴν ἡμίφραγκον τῆς τύχης, τὴν ἔφερα εἰς τὸ ἀριστερόν καὶ συνέθλιψα τὰ 25 φράγκα τοῦ δανείου. Ἀλλὰ χρήματα δὲν εἶχα.

Μηχανικῶς, χωρὶς νά ἐννοήσω πῶς... ἔδωκα εἰς τὴν πτωχὴν τὰ 25 μου φράγκα.

Σεῖς δὲν θὰ τὰ ἐδίδατες;

Γεώργιος Δροσίνης.